

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA
PRVI ODJEL

ODLUKA

Zahtjev br. 6721/16
Branko BRKLJAČ
protiv Hrvatske

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući 14. lipnja 2022. u odboru u sastavu:

Péter Paczolay, *predsjednik*,

Raffaele Sabato,

Davor Derenčinović, *suci*,

i Liv Tigerstedt, *zamjenica tajnice Odjela*,
uzimajući u obzir:

zahtjev (br. 6721/16) protiv Republike Hrvatske koji je hrvatski državljanin g. Branko Brkljač, koji je rođen 1957. godine i živi u Zagrebu („podnositelj zahtjeva”) i kojeg je zastupala gđa G. Franić, odvjetnica iz Zagreba, podnio Sudu na temelju članka 34. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda („Konvencija”) dana 28. siječnja 2016.;

odluku da se Vladu Republike Hrvatske („Vlada”), koju je zastupala njezina zastupnica, gđa Š. Stažnik, obavijesti o zahtjevu;

očitovanja stranaka;

nakon vijećanja odlučuje kako slijedi:

PREDMET SPORA

1. Predmet se odnosi na odluku domaćih sudova da tužbu podnositelja zahtjeva proglase nedopuštenom kao nepravovremenu.

2. U prosincu 2012. godine Općinski sud u Osijeku donio je rješenje o ovrsi protiv podnositelja zahtjeva. Podnositelj je podnio žalbu, nakon čega je 20. veljače 2013. doneseno rješenje kojim se podnositelja upućuje da u roku od petnaest dana od pravomoćnosti tog rješenja pokrene parnicu radi proglašenja ovrhe nedopuštenom. Podnositelj zahtjeva to je rješenje primio 25. veljače 2013.

3. Dana 8. travnja 2013. podnositelj zahtjeva zatražio je od Općinskog suda u Osijeku da potvrdi da je rješenje od 20. veljače 2013. postalo pravomoćno stavljanjem pečata o pravomoćnosti i ovršnosti (klauzula pravomoćnosti).

4. Dana 17. travnja 2013. Općinski sud u Osijeku stavio je na rješenje od 20. veljače 2013. klauzulu pravomoćnosti u kojoj je navedeno da je rješenje postalo pravomoćno 8. ožujka 2013. te ga je poslao podnositelju zahtjeva. On ga je primio 22. travnja 2013.

5. Dana 3. svibnja 2013. podnositelj zahtjeva podnio je tužbu pred Općinskim građanskim sudom u Zagrebu radi proglašenja ovrhe nedopuštenom. Međutim, njegova je tužba proglašena nedopuštenom kao nepravovremena uz obrazloženje da se zakonski rok od petnaest dana za podnošenje tužbe treba računati od 8. ožujka 2013. (datum pravomoćnosti rješenja od 20. veljače 2013.), a ne od datuma kada je to rješenje s klauzulom pravomoćnosti dostavljeno podnositelju. Žalbeni sud odbio je žalbu podnositelja zahtjeva. Dana 15. listopada 2015. Ustavni sud Republike Hrvatske odbio je ustavnu tužbu podnositelja zahtjeva kao neosnovanu.

6. Podnositelj zahtjeva prigovorio je na temelju članka 6. stavka 1. Konvencije da su ga domaći sudovi lišili prava na pristup sudu kad su njegovu tužbu proglasili nedopuštenom kao nepravovremenu. Konkretno, tvrdio je da je zakonski rok od petnaest dana za podnošenje tužbe trebalo računati od 22. travnja 2013., kada je primio rješenje od 20. veljače 2013. s klauzulom pravomoćnosti, a ne od dana kada je to rješenje postalo pravomoćno (8. ožujka 2013.).

OCJENA SUDA

7. Opća načela u pogledu prava na pristup sudu izložena su u predmetu *Zubac protiv Hrvatske* ([VV], br. 40160/12, stavci 76. – 79., 5. travnja 2018.). Sud ponavlja da su pravila o rokovima za podnošenje sudskih zahtjeva nesumnjivo namijenjena osiguranju pravilnog djelovanja pravosudnog sustava i poštovanja, posebice, načela pravne sigurnosti (vidi *Mizzi protiv Malte*, br. 26111/02, stavak 83., ECHR 2006-I (izvadci), i ondje navedena upućivanja). Ono što Sud treba utvrditi u određenom predmetu jest je li način na koji su takva pravila bila primijenjena u skladu s Konvencijom.

8. Sud primjećuje da je člankom 48. stavkom 3. Ovršnog zakona, koji je bio na snazi u relevantno vrijeme, bilo izrijekom predviđeno da zakonski rok od petnaest dana za podnošenje tužbe radi proglašenja ovrhe nedopuštenom počinje teći na dan kad je rješenje kojim se ovršenika upućuje da pokrene parnicu postalo pravomoćno. Ta je odredba navedena u rješenju od 20. veljače 2013., kojim je podnositelj upućen na pokretanje parnice.

9. Sud primjećuje da na temelju članka 333. stavka 1. Zakona o parničnom postupku odluka postaje pravomoćna kada se više ne može pobijati žalbom nijedne stranke. Prema tome, kao što je i sam podnositelj

zahtjeva priznao, prema domaćem pravu, odluka postaje pravomoćna *ipso jure* neovisno o stavljanju od strane suda klauzule pravomoćnosti na tu odluku.

10. Sud napominje da stranke mogu u bilo koje vrijeme, pa i godinama kasnije, zatražiti od suda da na neko rješenje stavi klauzulu pravomoćnosti. U tim okolnostima Sud prihvaća da bi, ako bi rok za pokretanje parnice radi proglašenja ovrhe nedopuštenom ovisio o trenutku u kojem je klauzula pravomoćnosti izdana ili dostavljena stranci, to moglo ozbiljno poremetiti rokove u ovršnom postupku i ugroziti načelo pravne sigurnosti.

11. Pozivajući se na presudu Županijskog suda u Splitu br. Gžp-753/2009 od 24. rujna 2009., Vlada je tvrdila da se tužba podnositelja zahtjeva ne bi smatrala preuranjenom da se na preslici rješenja kojim se upućuje na pokretanje parnice nije nalazila klauzula pravomoćnosti, jer bi u slučaju bilo kakve sumnje građanski sud provjerio ovršni spis i potvrdio datum pravomoćnosti rješenja ili tražio od tužitelja da svoju tužbu dopuni klauzulom pravomoćnosti. Sud primjećuje da podnositelj zahtjeva nije dostavio nikakvu domaću sudsku praksu kojom bi dokazao suprotno.

12. Iz toga proizlazi da klauzula pravomoćnosti stavljena na rješenje kojim se ovršenika upućuje da pokrene parnicu radi proglašenja ovrhe nedopuštenom nije bila uvjet za pokretanje te parnice i da izdavanje klauzule ni na koji način nije utjecalo na tijek zakonskog roka od petnaest dana.

13. Nadalje, taj rok nije bio nepredvidljiv za podnositelja zahtjeva, kojega je cijelo vrijeme zastupao odvjetnik. Odvjetnik se pravovremeno raspitao kod nadležnog suda i saznao da je rješenje od 20. veljače 2013. postalo pravomoćno 8. ožujka 2013. Međutim, umjesto da podnese tužbu, odvjetnik je čekao do 8. travnja 2013. da od suda zatraži da izda klauzulu pravomoćnosti i da mu se ista dostavi, a tužbu je podnio tek 3. svibnja 2013.

14. Slijedi da je sam podnositelj zahtjeva uzrokovao situaciju u kojoj je njegova tužba proglašena nedopuštenom kao nepravovremena.

15. U skladu s tim, ovaj je zahtjev očigledno neosnovan i mora se odbaciti u skladu s člankom 35. stavkom 4. Konvencije.

Iz tih razloga Sud jednoglasno

utvrđuje da je zahtjev nedopušten.

Sastavljeno na engleskome jeziku i otpravljeno u pisanom obliku dana 7. srpnja 2022.

ODLUKA BRKLJAČ protiv HRVATSKE

Liv Tigerstedt
Zamjenica tajnice

Péter Paczolay
Predsjednik

Prevela prevoditeljska agencija Alkemist

ALKEMIST
European Translation Agency
ALKEMIST/STUDIO d.o.o.
Miramarska 24/6, 10 000 Zagreb
OIB: 72466496524